

Aşk ^{çilek} fadında

Öyküleri

"Mutlu bir
insanın
aşkı etrafa
mutluluk
yayar."

Ünlü yazarların **aşk**
mektupları, dillerden
düşmeyecek **şiiirler**,
unutulmaz **aşk**
öyküleri, tarifsiz
aşklara **çilekli**
tarifler...

*Bana Aşkı
Anlat
Ey Sevgili!*

*Aşkların en güzel ânı “seni seviyorum”
dendiği an değil midir?*

-Knut Hamsun-

Şerbetçi

Zengin bir adam şerbetçi bir kıza âşık oldu. Evini barkını kaybedip zavallı hale geldi. O kızın aşkıyla kara sevdalara düştü. Halkın içinde rezil rüsva duruma düştü.

Kızdan şerbet satın almak için sahip olduğu her şeyi bir bir satıyordu. Sonunda hiçbir şeyi kalmayıp yoksullaştı. Gel gör ki, o kıza olan aşkı yüz kat artıyordu. Gerçi halk ona yiyecek veriyordu ama o daima açtı ve canına doymuştu. Çünkü halkın kendisine verdiğini satıyor ve gidip yine o kızdan şerbet satın alıyordu. Yüz kişiye yetecek kadar şerbet satın alabilmek için her gün aç oturuyordu. Bir gün biri bu adama gelip dedi ki:

ilek tadında

“Ey zavallı adam! Aşk nedir? Bana aşkın sırrını anlatsana.”

Dedi ki:

“Aşk dünya kadar malın olsa bir yudum şerbet için satmandır.”

İnsanın başına böyle bir iş gelene kadar, aşkın ve derdin ne olduğunu nereden bilecek ki?

Mecnun'un Bakışı

Arap Hükümdarı Abdulmelik İbni Mervan'a, Leyla ile Mecnun'un hikâyesini anlattılar. Mecnun'un aşk yolunda iradesini yitirdiğini, iyi bir şair olmasına karşın çöllere düştüğünü ve perişan olduğunu söylediler. Hükümdar:

“Mecnun'u bulun ve getirin” diye buyruk verdi.

Sultan, Mecnun'u bulup huzuruna getirdiklerinde, karşısına çıkan dilenci görünümlü adamı kınadı ve:

“Neden insanlık onurunu terk ederek hayvanlarla arkadaş oldun?” diye sordu.

Mecnun cevap verdi:

“Nice insan Leyla'ya olan tutkum yüzünden beni ayıpladı ve kınadı. Bir kez görselerdi o ay yüzlü

ilek tadında

sevgiliyi, asla böyle yapmaz, bana hak verirlerdi. Ey gönülleri avlayan güzel! Ne olurdu, beni kınayanlar bir kez görselerdi yüzünü!”

Bunun üzerine Sultan, “Bu zavallıyı büyüleyen, iradesini ve aklını elinden alan güzel kim ola ki...” diyerek Leyla’yı bulup getirmelerini emretti.

Arap obalarını dolaşarak buldular Leyla’yı ve getirip Sultan’ın huzuruna çıkardılar. Karşısında esmer benizli, çelimsiz ve çirkin birini görünce şaşırdı Sultan. Öyle ki haremdeki en çirkin cariye daha güzeldi ondan.

Şaşkınlıklar içerisinde, “Seni sevda tuzağına düşüren, çöllere süren bu mu?” diye sorunca, Mecnun:

“Ona benim gözümle bakın” dedi, “Mecnun’un gözüyle bakmazsanız güzelliğindeki zarafeti, endamındaki sırları göremezsiniz. Benimle aynı sızıyı paylaşmayan ne anlar halimden. Sevgiliye ait haberleri taşıyan güvercinler anlayabilselerdi manasını, çığığıma katılır, benimle birlikte bağırırlardı. Rahat ve güvenli dostlar, dertlinin yüreğindeki acıyı nereden bilebilir? Derdimi gönül yarası olmayana söylemem. Hissettiklerimi ancak gönül sızısı çeken bilir, çekmeyene ise masal gibi gelir.”

Sevginin Üç Hali

“**D**ünyada sevilme istemeyen kişi var mıdır?” diye başlıyor, Masumi Toyotome. “Ama sevgi nedir, nerede bulunur, biliyor muyuz?” diye devam ediyor ve anlatmaya başlıyor: Üç türlü sevgi vardır. Birincisinin adı “Eğer” türü sevgi. Belli beklentileri karşılırsak bize verilecek sevgidir bu. Bu sevgi genellikle şu şekilde ifade edilir:

“Eğer iyi olursan anne-baban seni sever; eğer başarılı ve önemli bir kişi olursan seni severim; eğer eşim olarak beklentilerimi karşılırsan seni severim.”

En çok rastlanan sevgi türü budur. Bir şarta bağlı sevgidir; karşılık bekler. Sevenin, istediği bir şeyin sağlanması karşılığı olarak vadettiği sevgi türüdür.

çilek tadında

Nedeni ve şekli bakımından bencildir. Amacı sevgiyi silah olarak kullanıp bir şey kazanmaktır. Sevgi amaç değil, araçtır.

Evliliklerin büyük kısmı “Eğer” türü sevgi üzerine kurulduğu için çabuk yıkılıyor. Gençler birbirlerinin o anki gerçek hallerine değil, hayallerindeki abartılmış romantik görüntüsüne âşık oluyor ve beklenti içerisine giriyorlar. Beklentiler gerçekleşmediğinde ise düş kırıklıkları başlıyor. Sevgi giderek nefrete dönüşüyor.

En saf olması gereken anne-baba sevgisinde bile “eğer” türüne rastlanıyor. Anneler, çocuklarına sevgilerini ancak bir şey karşılığında gösterebiliyorlar. Fakat, insanlar “eğer” türü sevginin saf olmadığını hissediyor ve ondan üstün bir sevgiyi arıyorlar.

Sevginin ikinci türü “Çünkü” ile özetlenebilir. Bu tür sevgide kişi, bir şey olduğu, bir şeye sahip olduğu ya da bir şey başardığı için sevilir. Başka birinin onu sevmesi, sahip olduğu bir niteliğe ya da koşula bağlı hale geliyor. Mesela, “Seni seviyorum, çünkü çok güzelsin/yakışıklısın; seni seviyorum, çünkü popüler, zengin ve ünlüsün; seni seviyorum, çünkü bana güven veriyorsun.”

“Çünkü” türü sevgi “eğer” türü sevgiye tercih edilebilir. “Eğer” türü sevgi, bir beklenti koşuluna bağlı olduğundan büyük ve ağır bir yük haline gelebiliyor. Oysa zaten sahip olduğumuz bir nitelik

aşk öyküleri

yüzünden sevilmemiz hoş bir şey, benliğimizi okşar. Bu tür sevgi, olduğumuz gibi sevmektir. İnsanlar oldukları gibi seilmeyi tercih ederler. Bu sevgi onlara yük getirmediği için rahatlatıcıdır.

Ama biraz düşününce, “eğer” sevgisinin de “çünkü” sevgisine oldukça benzediği ortaya çıkıyor.

Güzellik her zaman insanın üzerinde duramayabiliyor; bugün ünlü olan yarın unutulabiliyor veya zenginlik yerini fakirliğe bırakabiliyor. Dolayısıyla “çünkü” türü sevgi de insanın ruhuna ağır yükler yüklüyor. Her zaman sevmek isteyen insan, sevgiyi ve sevilmesini sağlayan özellikleri kaybetmekten korkuyor. Veya sevilecek niteliklere bizden biraz daha fazla sahip biri ortaya çıktığı zaman, sevenlerimizin, artık ötekini sevmeye başlayacağından korkuyoruz. Böylece yaşama, sonsuz sevgi kazanma gayretkeşliği ve rekabet giriyor. Ailenin en küçük kızı yeni doğan kardeşine düşman oluyor. Sınıfın en güzel kızı, yeni gelen daha güzel kıza içerliyor.

“Eğer” sevgisi kadar “çünkü” sevgisi de güven duygusundan yoksun bırakır insanı. İkisi de gerçek ve sağlam bir sevgi taşıyamaz insanın ruhuna.

Hep “Acaba onun düşündüğü kişi miyim?” diye sorarız kendi kendimize. Dahası onun beğenisini kazanmak için olduğumuzdan farklı davranmaya başlayabiliriz. Terk edilmemek için rol yapmaya

çilek tadında

başlarız. Kuşku ve korku içinde yaşamaya mahkûm ederiz kendimizi.

Peki o zaman, gerçek sevgi, güvenilecek sevgi nedir?

Bu sevgi ancak “Rağmen” diye adlandırabilecek şefkatli sevgidir. Gerçek ve en güzel sevgi yani...

“Rağmen” türü sevgi, bir koşula bağlı olmadığı için ve karşılığında bir şey beklenmediği için, “Eğer” türü sevgiden farklıdır. Sevilen kişinin çekici bir niteliğine dayanıp, böyle bir şeyin varlığını temel olarak almadığından, ‘Çünkü’ türü sevgi de değildir.

Bu üçüncü tür sevgide, insan “bir şey olduğu için” değil, “bir şey olmasına rağmen” sevilir.

Esmeralda, Quasimodo’yu dünyanın en çirkin, en korkunç kamburu olmasına “rağmen” sever. Yakışıklı ve zengin delikanlı da Esmeralda’ya çingene olmasına “rağmen” âşık olur.

Kişi, dünyanın en çirkin, en zavallı, en sefil insanı olabilir. Bunlara “rağmen” sevinebilir. İnsanın, çekici, başarılı ya da zengin bir konum edinerek bu sevgiyi kazanması gerekmez. Kusurlarına, cahilliğine, kötü huylarına ya da kötü geçmişine “rağmen”, olduğu gibi, o haliyle sevinebilir.

Yüreklerin en çok susadığı sevgi budur. Farkında olsak da, olmasak da; bu şefkatli sevgi bizim için yiyecek, içecek, giysi, ev veya diğer ihtiyaçlardan daha önemlidir.

Victoria'dan... (Knut Hamsun)

Fvet, neydi aşk? Güllerin arasında esen bir rüzgâr, hayır, kanda bir sarı fosforlaşma. Hatta ihtiyarların gönüllerini bile danslara uyandıran, cehennem sıcaklığı bir müziği aşk. Yaklaşan gecelere açılan bir margarite benziyor, bir soluk karşısında kapanıveren, bir el değdi mi soluveren bir şakayıkı andırıyordu.

Böyleydi aşk.

Aşk bir insanı yere yıkabilir, onu tekrar ayağa kaldırabilir, onu yeniden rezil edebilirdi. Bugün bakarsın beni sevmiş, yarın seni, öbür gün onu! Böyle kararsızdı aşk. Koparılması imkânsız bir mühür mumu gibi dayanıklı da olurdu, ölüm saatine kadar

ilek tadında

tıpkı sönmez bir nur gibi parlardı da; ölümsüzdü bu kadar. Peki neydi aşk?

Ah, yıldızları gökte, kokuları yerde, bir yaz gecesi gibidir aşk. Ama niçin delikanlıyı kuytu yollara iter, niçin kocamışı ıssız odasında parmak uçlarında ayağa kaldırır? Ah, aşk insanın gönlünü bir mantar tarlasına çevirir: Gür ve yüzsüz bir tarla, esrarlı ve arsız mantarların fışkırdığı bir tarladır aşk.

Keşişi kilitli bahçelere itmiyor mu; geceleri bakışı, uyuyan kadınların pencerelerine dikmiyor mu? Rahibelere çılgınlık, prenseslerin akıllarına durgunluk vermiyor mu? Aşktır, önünde kralların başları yerlere eğilir, saçları sokakların tozuna süpürge dir; aşktır, krallara hayasız sözler fısıldatır, kral güler, dilini çıkartır.

Böyleydi aşk.

Hayır, hayır, yine de bir başkaydı aşk. Dünyadaki her şeyden başkaydı aşk. Aşk, bir ilkbahar gecesinde bir delikanlının bir çift göz gördüğü zaman dünyaya geldi, bir çift göz. Delikanlı dondu kaldı ve baktı. Delikanlı bir ağız öptü, kalbinde iki ışık karşılıklı birleşir gibi oldu; bir güneş bir yıldızla doğru parlıyordu. Delikanlı kendini bir kucakta buldu; artık bu koskoca dünyada başka bir şey duymuyor, görmüyordu.

aşk öyküleri

Tanrı'nın ilk kelimidir aşk, Tanrı'nın zihninde beliren bir düşünce. Tanrı, "Nur olsun!" deyince aşk doğdu. Tanrı yarattığı bunca şeyi mükemmel yarattı, yarattığı bunca şeyi olduğu gibi bıraktı. Ve aşk, dünyanın kaynağı, dünyanın sultanı oldu; ama aşkın yolları çiçek ve kanla doldu, çiçek ve kanla doldu.

Eylül ayında bir gün...

O hep bu sapa yolda dolaşır, orada odasında gezinir gibi gezinirdi; yolda hiçbir zaman kimseye rastlamazdı çünkü. Kaldırımın iki yanında bahçeler uzanıyor; bahçelerde kırmızı, sarı yapraklı ağaçlar görülüyordu.

Victoria burada ne arıyor, yolu nasıl oluyor da buradan geçiyordu? Johannes yanılmamıştı, ta kendisi! Dün akşam pencereden baktığı sırada, evin önünden geçen kadın da Victoria idi herhalde.

Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Victoria'nın şehirde olduğunu biliyordu, işitmişti. Ama Victoria değirmencinin oğlunun hiç temas etmediği çevrelerde yaşıyor, sonra Johannes, Ditlef'i de görmüyordu.

Kendini zorlayarak, kadına doğru yürüdü. Victoria kendisini tanımamış mıydı? Ciddi ve düşünceli

ilek tadında

yürüyor, uzun boynu üzerinde başı, gururlu, yukarı kalkıyordu.

Johannes selam verdi.

“Günaydın!” dedi Victoria, hafif bir sesle.

Victoria durmak için bir harekette bulunmayınca Johannes de sessiz, yürümesine devam etti. Bacaklarında bir kasılma olmuştu. Kısa sokağın sonunda her zamanki gibi geri döndü. “Gözlerimi yere dikerim, başımı kaldırıp bakmam!” diye düşünüyordu. Ancak beş on adım attıktan sonra başını kaldırdı.

Victoria bir vitrinin önünde durmuştu.

Johannes, bitişik sokağa çekip gitsem mi diye düşündü. Victoria orada niçin duruyordu? Fakirce ve ufak bir vitrindi bu; içinde satışı sergilenmiş, üst üste kırmızı sabun kalıpları, bir cam kapta bulgur, kullanılmış birkaç posta pulu görülüyordu.

Birkaç adım daha yürüse de ondan sonra dönse!

Derken Victoria onu gördü, tekrar ona doğru yürümeye başladı. Cesaretlenmiş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Victoria konuşmaya başlayınca Johannes onun güçlkle soluduğunu gördü. Sinirli sinirli gülümsüyordu.

“Günaydın! Ne hoş tesadüf!”

aşk öyküleri

Tanrım, Johannes'in kalbi ne de hızlı çarpıyordu; çarpmıyor, titriyordu sanki. Bir şeyler söylemek istiyor, beceremiyor, sadece dudakları kıpırdıyordu. Victoria'nın elbisesinden, sarı elbisesinden güzel bir koku yayılıyordu, belki de ağzından. O anda genç kızın yüzünü seçememiş, ama narin omuzlarını tanımış, şemsiye sapındaki uzun ince elini görmüştü. Sağ eliydi bu; bu ele bir yüzük takılmıştı.

İlk anlarda Johannes bunun anlamını düşünmedi, bir felaket de sezinlemedi. Ama eli, Victoria'nın öylesine zarıftı ki eli!

“Tam bir haftadır buradayım!” diye devam etti Victoria. “Ama sizi göremedim. Hayır, hayır, bir kere sokakta gördüm. Biri bana siz olduğunuzu söyledi. Ne kadar büyümüşsünüz.”

Johannes mırıldandı:

“Ben sizin burada olduğunuzu bilmiyordum. Çok kalacak mısınız?”

“Birkaç gün, fazla değil. Çabuk dönmem gerek.”

“Bana, sizi selamlamak fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim” dedi Johannes.

Sustular...

Gül ile Bülbül (Oscar Wilde)

“**O**na kırmızı güller götürürsem benimle dans edeceğini söyledi” diye bağırdı genç Öğrenci, “ama bahçemde tek bir kırmızı gül yok.” Pırnal meşesindeki yuvasından Bülbül duydu onu ve yaprakların arasından başını çıkarıp baktı neler oluyor diye. “Bahçemde hiç kırmızı gül yok!” diye bağırdı Öğrenci ve güzel gözleri yaşlarla doldu. “Ah, nasıl da küçük şeylere bağlı aşk! Bilge kişilerin aşk hakkında yazdıkları her şeyi okudum, felsefenin bütün sırlarına sahibim, yine de bir kırmızı gül yüzünden mahvoldu hayatım” diye serzenişte bulundu.

“İşte sonunda gerçek bir âşık! Geceler boyu şarkılarımda onu söyledim, onu hiç tanımadan. Geceler boyu onun hikâyesini yıldızlara anlattım,

aşk öyküleri

şimdi karşımda. Saçları sümbüller kadar siyah, dudakları arzuladığı gül kadar kırmızı ama tutku, yüzünü fildişi gibi soldurmuş, keder alınına mührünü basmış” dedi Bülbül. “Prens yarın gece bir balo veriyor,” diye mırıldandı genç öğrenci, “sevdiğim de orada olacak. Eğer ona kırmızı bir gül götürürsem onu kollarımda tutacağım, başını omzuma yaslayacak, eli elimi bulacak. Ama bahçemde kırmızı gül yok, bu yüzden tek başıma oturacağım, o da önümden geçip gidecek, beni umursamayacak, kalbim kırılacak.”

“İşte gerçekten de gerçek bir âşık” dedi Bülbül, “Benim şarkıda söylediğim şeyin gerçekten acısını çekiyor; benim için neşe olan şey onun için ızdırıp. Hakikaten de aşk harikulade bir şey... Zümrütlerden daha değerli, güzel opallerden daha bulunmaz. İnciler, kırmızı taşlar satın alamaz onu, pazarda da satılmaz. Tacirlerden alınmaz, değeri altınla ölçülmez.” “Müzişyenler galerideki yerlerinde oturacaklar,” dedi genç Öğrenci, “yaylı çalgılarını çalacaklar ve sevdiğim arpla kemanın sesine uyarak dans edecek. Öyle uçar gibi dans edecek ki ayakları yere değmeyecek ve saray erkânı rengârenk elbiseleri içinde onun etrafını saracak. Ama benimle dans etmeyecek, çünkü ona verecek tek bir kırmızı gülüm yok” diyerek kendini çimenlere attı, başını ellerinin arasına gömerek ağladı. “Niye ağlıyor?” diye